

RODOLFO / A3/011

“La coalició amb ICV se’ns ha fet petita i volem anar més enllà”

Com hi conviu, un partit marxista amb una coalició que no ho és?

—No tenim una definició estatutària ideològica. Això és una de les coses que vam establir des dels orígens d’Esquerra Unida i Alternativa, el 2001. Hem anat més cap a una formació programàtica que no d’unitat ideològica. Volíem fugir d’allò que eren els partits clàssics. Dins d’EUiA hi ha partits i persones, n’hi ha que militen en un dels partits i n’hi ha que no. Proposem un horitzó d’una societat socialista entesa com una terra d’homes i dones lliures, amb justícia social i una terra habitable. A casa nostra hi ha marxistes, però de colors diferents: hi ha trotskistes, hi ha diverses menes de comunistes, hi ha gent de tradició anarquista.

El coordinador general d’Esquerra Unida i Alternativa (EUiA), Jordi Miralles (Barcelona, 1962), anuncia que a la pròxima assemblea de la formació debatran la creació d’una formació política amb ICV: “Hauríem de ser més una parella de fet que no un matrimoni de conveniència.”

—Aquesta indefinició és feta a mida per a poder encaixar amb Iniciativa, després de diversos distanciaments?

—No, perquè quan vam sorgir vam ser una nova expressió de la divisió. Intentem que EUiA sigui una formació més programàtica i que s’hi pugui unir la gent per allò que fem i no tant per qui som. Nosaltres no demanem a la gent si són més o menys autodeterministes o més o menys republicanistes o més o menys comunistes. No ens uneix la ideologia, ens uneix el programa. A la gent li som útils si fem coses sobre la situació de la salut, l’habitatge, l’educació, la feina, els drets socials i els drets nacionals. És una organització plural internament i plural ideològicament.

—Com se surt de la crisi, segons EUiA?

—Tant a l’àmbit català com a l’espanyol o a l’europeu hi ha unes causes que fa quatre anys que vam començar a assenyalar. Ens trobem en una fase depredadora de l’evolució del capitalisme financer, que no busca cap mena de regulació però castiga les persones, la democràcia, la política i els pobles. Per molt que Emilio Botín tingui la santa barra de dir que els culpables són els polítics. Això ho diu perquè se sent fort pel paper que juga el sector. Crec que és una tesi molt compartida, fins i tot per sectors d’àmbits polítics conservadors, que cal regular el sistema financer. Una altra cosa és cap a on. Nosaltres volem que es faci realitat el que deia abans: l’economia ha d’estar al servei de les persones.

—I això com es concreta?

—Pel que fa al primer problema del país, que és la desocupació, som de l’opinió que les reformes laborals que s’han plantejat —totes— han demostrat que eren un fracàs. L’última, de fa vint mesos, és evident que ha fracassat. El PP i CiU volien anar més enllà, com plantejaven ara. Però el problema del nostre país no és com acomiadar. El que és important és com es canvia el model productiu.

—Quan vau ser al govern de la Generalitat, al govern tripartit, tampoc no el vau canviar...

—Dins les competències que té la Generalitat, i en tot allò que es va poder contribuir de la part estatal, es van

poder substituir les infraestructures públiques d'aigües, el model energètic, el paper dels serveis públics... Vam fer passes molt importants, però l'experiència ha estat de set anys, molt petita per a poder fer més coses. Volíem canviar la realitat de Catalunya i no vam poder canviar-ho tot.

—**No cal fer retallades?**

—Cal una política d'austeritat en allò que es pugui ser auster. Pots tenir austeritat en coses supèrflues: la casa reial, l'exèrcit, part dels recursos públics que van al sistema financer.

—**Coincidiu amb els vostres socis estatals d'Esquerra Unida al cent per cent?**

—Nosaltres som una organització independent, que té un projecte nacional per a Catalunya, que es relaciona amb Esquerra Unida i que té fins i tot presència pròpia en el nostre espai de treball europeu, que és el Partit de l'Esquerra Europea. Les federacions d'IU no ho tenen. Nosaltres som una nació i sempre hem defensat el dret de decidir, el dret a l'autodeterminació. I això pot generar alguns elements d'incomoditat dins d'IU, però nosaltres, des de la col·laboració, hem intentat sempre compartir posicions, i en aquelles coses en què no estem d'acord, no hi estem d'acord. Cal recordar que IU va ser dels pocs aliats que vam tenir a Espanya quan debatíem l'Estatut de Catalunya. Amb tot, som una formació independent i continuarem treballant des d'aquesta independència i coresponsabilitat amb IU.

—**I amb Iniciativa, coincidiu al cent per cent?**

—Ja fa deu anys que hi fem coalició! Jo sóc de l'opinió, i EUiA ho debatrà a l'assemblea cap a l'estiu, que aquesta coalició se'ns ha fet petita i hem d'anar més enllà. Teníem una coalició electoral, nosaltres defensem una coalició política, i entenem que hauríem de ser més una parella de fet que no un matrimoni de conveniència. Aquest és l'objectiu que ens plantejem la gent d'EUiA.

—**Això què vol dir?**

—Organitzativament, tots dos sumem unes 10.000 persones. En canvi, a les últimes eleccions ens van votar 250.000 persones. Hi ha molta gent —no dic tota, però sí molta gent— que, per la nostra evolució des del PSUC,

se sent de tots dos i no vol escollir entre el papa i la mama. I hi ha gent que ens fa saber que volen participar, decidir i sentir-se part de tots dos. Això només ho aconseguirem fent un nou espai que ens permeti de superar allò que és merament una coalició electoral, perquè se'ns ha fet petita. Ho podem aconseguir integrant i sumant el que és Iniciativa, EUiA i moltes altres energies que hi són, gent del món sindical, del món de la cultura, de sectors del món ecologista, dels drets civils, dels drets nacionals. Ara hem de fer el pas.

—**Orgànicament, heu d'estar més fusionats amb Iniciativa?**

—Nosaltres no hi posem límits. Hem de fer passes i no tan sols quan anem a les eleccions. Som de l'opinió que, per a tornar a recuperar elements de participació política i de decisió, la nostra coalició ha de fer un salt cap a una nova formació política: diversa, amb múltiples identitats, no tan dependent de definicions ideològiques, que pugui permetre una recomposició de l'esquerra alternativa, ecologista, transformadora i nacional a Catalunya.

—**Ha de ser un partit polític, allò que surti d'aquest salt?**

—Una formació política... Però nosaltres no podem entendre el nostre creixement sense suports que han vingut de l'espai nacionalista independentista a les últimes eleccions, i sense l'espai de la tradició socialista a Catalunya. Hem de ser valents.

—**Aquesta proposta serà ben rebuda per la majoria d'EUiA?**

—Sí.

—**Sembla que a l'hora de prendre decisions sobre el grup parlamentari al Congrés va haver-hi diferències...**

—Passa com a qualsevol parella. Hi ha moments que t'emprenyes i un dia fots un cop de porta. Si ho mirem tot en clau només electoral, hi preval la discussió sobre les llistes —on vas tu, on vaig jo, què poses, què tens—, però això és només una part del que vol dir fer política, no és l'única ni la més important. Si ens quedem en els greuges —que tothom en pot tenir sobre una llista o un poble—, no anirem enlloc, perquè això no interessa a ningú. Si en aquest context —amb un govern conservador a Catalunya

i un govern del PP assentat sobre les bases del nou populisme del segle XXI— no som capaços de dir "què fem junts", no estarem a l'altura. I si EUiA va estar a l'altura el 2002, quan vam posar a referèndum la decisió d'anar en coalició amb Iniciativa, crec que en el nostre debat assembleari això anirà endavant.

—**Ara que el PSC ha patit una sotragada és el moment ideal?**

—Més enllà de la sotragada, si no hi ha canvi de polítiques, hi ha gent que s'hi sent còmoda, amb el nostre discurs i els ha agradat molt la campanya que hem fet, i la candidatura de Coscubiela, i que siguem els únics que parlem de la reforma fiscal, i que diguem que no als canvis en les polítiques ambientals, i que defensem el dret a l'autodeterminació. Ara és el moment. I no hi ha eleccions durant els pròxims mesos que facin sortir els greuges de sobte.

—**Curiosament, aquí heu anat en coalició els últims anys i anuncieu ara que voleu anar més lluny en aquesta relació i, en canvi, al País Valencià, EUPV i la gent d'Iniciativa pel Poble Valencià (Compromís) mantenen unes distàncies enormes.**

—Des del respecte al que passa al País Valencià, he de recordar que les nostres divisions van començar els anys 80 i cada vuit anys ens ajuntàvem i separàvem. Ara, des del 2002, ja fa deu anys que el grup parlamentari treballa unit i la coalició no té el retrovisor posat. La suma ens fa més forts, sempre. Aquesta és la nostra experiència. Per això posem a davant allò que ens uneix i no allò que ens separa. L'última vegada que vam competir a Catalunya Iniciativa i EUiA, els conservadors van tenir 68 diputats i n'hi va haver 67 de les forces progressistes. I va arribar l'època més dura d'entesa CiU i PP.

—**Si haguéssiu anat plegats...**

—Nosaltres vam obtenir més de 40.000 vots que no es van comptabilitzar i Iniciativa es presentava a Girona, Lleida i Tarragona dins les llistes del PSC. Això ja s'ha resolt. Ja sé que la situació al País Valencià és diferent, però jo sóc ferm defensor de sumar sempre.

Àlex Milian